

La mesura humana

<http://iagoandreu.blogspot.com>

L'ideal tràgic de la política (III)

La victòria de Bartumeu és, per damunt de tot, una qüestió de justícia poètica

IAGO
ANDREU

Pocs mesos després d'arribar a Andorra, una persona que, anys enrere, havia tingut alguna responsabilitat política en àmbit comunal em va dir unes paraules que aleshores em van semblar exagerades però que el temps ha anat posant al seu lloc: «En la política andorrana, des de la Constitució fins ara, només hi ha hagut un nom, el de **Jaume Bartumeu**. La resta es divideixen en aquells que faran tot el possible per impedir que arribi a ser cap de Govern i aquells que el seguiran a qualsevol final». Podríem dir que és una simplificació massa fàcil, però en qualsevol cas no va del tot desencaminada.

D'aquí uns anys podem dir fins a quin punt aquest nom ha condicionat l'esdeveniment polític d'aquest país i en quin sentit ho ha fet. Per ara, intentaré esbossar una lectura poètica, que no política, de la situació. Em

centraré en analitzar la posició dels opositors a **Bartumeu** i, entre aquests, dels que no estan a les seves antípodes ideològiques. Oposar-se a **Bartumeu** i al Govern dels socialdemòcrates des de la dreta no té cap mena de rellevància poètica, és massa evident. Fer-ho des de posicions més centrades és més interessant perquè implica més renúncies i més contradiccions. I això és el que han fet bona part d'aquells polítics que van aprendre l'art de la cosa pública a l'ombra de la figura de l'excap de Govern **Oscar Ribas**.

Els mal anomenats membres de la generació perduda i altres deixebles polítics de **Ribas** fa temps que estan, en certa manera, descol·locats. Mai no han acabat d'entendre, com també alguns liberals, les afinitats cada cop més explicitades de **Ribas** amb el projecte de **Bartumeu**. I és que no és només una qüestió de projecte, sinó, i sobretot, de grandesa trágica. Un cop constatat el fracàs de la seva estratègia, l'excap de Govern, que sempre s'ha autodefinint com un mal estratega, ha decidit ajudar aquell que sembla cridat a

fer entrar Andorra al segle XXI.

Els centristes, i en capítols anteriors he parlat de **Ladislau Baró** però també podríem donar altres noms amb menys rellevància trágica, van acabar pactant amb uns liberals en hores baixes. En alguns casos, el pacte és senzill, perquè hi ja alguns liberals que ho són de debò;

però quan dels sectors més conservadors es tracta, les coses es compliquen. Més d'un centrista hauria preferit, en una situació abstracta i ideal, mirar cap a l'esquerra més que no pas cap a la dreta. D'aquesta manera, el projecte del centre s'acostaria més al que vol ser el Partit Demòcrata Europeu, format amb so-

cialdemòcrates com ara **Gerhard Schröder**, **Pasqual Maragall** o **Romano Prodi**, centristes com ara **François Bayrou**, i demòcratacristians com són **Francesco Rutelli** o **José Juan Imaz**. És el que predicava el desaparegut **Norberto Bobbio**. I és clar, ja se sap que els centristes andorrans són gairebé tan donats a la filosofia com al *dolce far niente*; tot el contrari que **Bartumeu**, per cert.

La situació no és abstracta ni ideal, i davant de qualsevol aproximació al centre esquerra, els centristes han trobat sempre el mateix escull: **Bartumeu**. El PS i el seu líder són massa forts com per pensar a fer amb ells el mateix que s'intenta fer amb els liberals. Potser si trobessin algun líder amb l'estratègia i el tsunami de vots que a ells els manquen... sospiren els centristes. Però no volen ni pensar en vuit anys de socialdemòcrates al poder. Haurien de veure que la victòria de **Bartumeu** i el PS és, per damunt de tot, una qüestió de justícia poètica. Si **Bartumeu** no hagués arribat a ser cap de Govern, el sistema s'hauria pervertit; ni les majories absolutes liberals, ni la caiguda d'**Oscar Ribas**, ni la Constitució mateixa... res de tot això no hauria tingut sentit. El cercle de la tragèdia hauria quedat sense tancar, i això sí que seria trágic i terrible. Per tant, si m'és permès de donar-los un consell, els diré que es relaxin i gaudeixin, que això tot just acaba de començar. ■